

Sembla d'allende!), perquè diu que nosaltres comptem amb 42 aspirants a regidor, afegint-hi que tindrem molts descontentes.

Nosaltres, 42; però ells, un; en Camillo, i tapa!

Ah! I el més descontent, serà el mateix Camillo, perquè, cavallers! un *remojón* al mes de febrer.

Gent d'ara? Apa, buenas! «Don Santiago» s'ha caigut d'un niu

O jo no sé de comptar,
o en Miru va entrà a la quinta
allavors d'en Castelar.
I en Camillu dels fideus,
si és que el temps no s'ha aturat,
pocs n'hi falten, per tenir-ne
cinquanta encastats al NAS.

Cavallers! Han vist el nombre del *Día Gráfico* de dimecrés, dia 25? Allò és un caramel ensucrat.

Sino que sabem que els *mapats* no estan gaire contents, perquè no han sortit *guapos*, podríem pensar allò de que *a nadie le amarga un dulce*. Però, cavallers!, massa *dulce*, i al mateix temps, massa lleficós.

AL POBLE

El jueves de esta semana fué reparada en esta villa la siguiente hoja.

Complint acort Consistorial, ens veiem en el cas de recollir qualques acusacions que el Diputat provincial per Vich-Granollers, don Santiago de Riba i d'Espania, dirigeix a la nostra gestió en el Municipi, en fulla repartida amb profusió per tots i cada un dels pobles del Districte.

Passarem per alt les consideracions d'ordre polític i els atacs dirigits a determinada personalitat, car no dubtem que han d'ésser contestats en moment oportú i en deguda forma; limitant-nos a dedicar la nostra atenció a tot quant afecti a l'administració municipal.

El senyor de Riba, amb un desconeixement imperdonable de com s'administren els cabals del poble —imperdonable, ja que figura en el Consistori un regidor afecte a la política que el susdit Diputat provincial desenrotilla en el districte i d'una manera molt particular en aquesta vila, el qual ha tingut a la seva disposició, en tots moments, els llibres oficials per als estudis i comprovacions que li fossin necessaris— ens acusa d'haver empobrit la hisenda municipal i ésser responsables d'un deute que impossibilita el desenrotllament i progrés de nostre poble.

Diu el senyor de Riba, i és cert, que en l'any 1916 va començar el govern d'en Torras i amics de la Coatició Liberal Demòcrata Autonomista a la Casa Consistorial, afegint tot seguit que l'Ajuntament de Granollers deu a la Diputació provincial de Barcelona **Cinquanta mil tres centes cinquanta dues pessetes, noranta dos cèntims**, corresponents als anys del 1913 al 1920.

Si don Santiago de Riba, advocat i Diputat de la Mancomunitat, s'havés pres la molèstia de procurar-se dades relatives al deute amb la Diputació, hauria vist que, en possessionar-se de l'Alcaldia en Francisco Torras, i constituir-se sos amics en majoria en el Consistori, l'any 1916, per haver trobat els ingressos embargats en un 91 per 100, varen haver de concertar un conveni amb el President de la Corporació Provincial senyor Prat de la Riba per a cancel·lar el deute de l'Ajuntament en un total de **Trenta sis mil quatrecentes vintissis pessetes, quaranta cèntims**; del qual resulta que els nostres Ajuntaments, des de l'any 1916 al 1920, han contret un deute amb la Diputa-

ció, de **fretze mil noucentes vintissis pessetes cinquanta dos cèntims** o sia, aproximadament, l'import d'un semestre de Contingent, si es té en compte que el repartiment girat fixa a Granollers unes **vintidues mil pessetes** l'any.

I no ignori el senyor de Riba, ni ningú, que pel mateix concepte de Contingent, el Municipi de la ciutat de Vilanova i Geltrú —cap del districte del subsecretari d'Hisenda, senyor Bertràn i Mussitu,— deu alguna cosa més que les tretze mil, nou centes vintissis pessetes, cinquanta dos cèntims, que deu l'Ajuntament de Granollers; ha de saber el senyor de Riba i ha de saber-ho tothom, que aquell Ajuntament deu **cinc centes seixanta set mil, cinc centes quaranta set pessetes i divuit cèntims**; i que fins ara la Mancomunitat no ha intentat sisquera el procediment d'apremi.

Ens acusa d'haver fet dos emprèstits de 90.000 i 82.000 pessetes, respectivament.

Ja és lleugeresa, la del flamant reorganitzador de les hosts regionalistes en el districte!

En 18 de novembre de 1916, l'Ajuntament va acordar la emissió d'un emprèstít de 90.000 pessetes per a **recollir els títols procedents d'emissions anteriors amortitzades i no pagades, i, demés, per a consolidar el deute flotant**.

L'altre emprèstít, de 82.000 pessetes, sols existeix en la imaginació de l'autor de la fulla, car després de regirar els llibres de Casa la Vila, no havem trobat el més lleu indici de la operació a la qual fa esment.

Ara bé; si el senyor de Riba, amb un desconeixement inexplicable en qui, com ell, ha intervingut en els afers municipals en l'Ajuntament de Barcelona, regentant, profitosament, la presidència de la Comissió de Foment, vol referir-se a la operació de crèdit concertada amb la Caixa d'Estalvis per a terminar l'edifici escolar Pereantón, tindrem de manifestar que la operació va fer-se per 55.347'15 pessetes, i que si el *financier* senyor de Riba vol anotar en el DEBE la quantitat objecte de la susdita operació no podrà menys de consignar en l'HABER el valor material de l'immoble, propietat de l'Ajuntament; això, si vol prescindir-se del valor moral que implica l'invertir una quantitat, per poc important que sia, en pro de la cultura. Aquest és el nostre criteri, que no dubtem comparteix Granollers, ma'grat no l'acompanyi el del novell Diputat de la Mancomunitat de Catalunya.

Expressament havem deixat per a últim terme l'ocupar-nos del plet que sosté l'Ajuntament amb la Mancomunitat i que arren a diu molt encertadament el senyor de Riba, des del punt i hora en que va voler-se obligar al pagament de la quantitat assenyalada en un repartiment. La Mancomunitat ha deixat incontestades les protestes, fonamentades, que contra de la imposició de quotes, amb caràcter d'obligatòries, s'ha vist precisat a endressar-li l'Ajuntament de nostra vila. I únicament quan s'ha cregut, dit organisme, amb *medis* de govern necessaris per a conseguir llur objecte, ha iniciat un procediment d'apremi contra el Ajuntament —quines incidències vàrem posar en coneixement del poble mitjançant nota oficial de l'Alcaldia publicada en «La Gralla»— i que ha motivat la R. O. que transcriu el Diputat de la Lliga, i contra de la qual recórrerà l'Ajuntament, per estimar-la ilegal, davant el Tribunal Contenciós Administratiu, que és el cridat a dir la última paraula.

Aleshores serà moment oportú per a afirmar si l'Ajuntament deu o no la quantitat que arbitràriament — al nostre entendre — li té repartida la Mancomunitat de Catalunya.

Posant en pràctica la teoria d'aïllament, sustentada pel President de Catalunya (P) senyor Puig i Cadafalch, la Mancomunitat «que gasta tots els seus cabals dintre de Catalunya i que té tots els serveis tan ben conservats» no ha volgut recordar-se que en el mapa hi figura Granollers, ni ha tingut a be atendre cap de les

excitacions dirigides per l'Ajuntament en demanda de socors per a obres de caràcter cultural.

El trobar nos orfes d'apoi, per part de l'organisme regional, ens ha obligat a despeses d'importància, tals com invertir, l'any últim, **Trenta dues mil pessetes** per a instal·lació i sosteniment de l'Institut d'Estudis Superiors i Escola d'Arts i Oficis.

Per finalitzar, direm que els Ajuntaments que s'han vingut succeïnt des de 1916, han procurat amb tota cura **normalitzar la hisenda municipal i extingir l'importantíssim deute que pesava sobre el municipi bo i procurant aquelles milleres que es fan indispensables per a la vida i progrés de la vila**.

La primera cosa va aconseguir-se unificant els diferents emprèstits i part del deute flotant, en el nomenat de consolidació de l'any 1917.

S'ha cuidat d'extingir el deute, saldant a la Hisenda **vintisset mil pessetes** que acreditava; amb la cancel·lació de la hipoteca de **onze mil pessetes** que en Josep Huguet tenia sobre el «Matadero»; normalitzant el pagament d'havers als empleats, a algú dels quals se li devien divuit mensualitats; atenant amb puntualitat el pagament dels lloguers als mestres nacionals; aconseguint un arranjamant en el plet sostingut amb els metges de la Beneficència Municipal, als qui s'ha entregat a compte una quantitat de les que acreditaven del Municipi; s'han pagat factures atrassades a industrials de la vila, per import de **vintiquatre mil cent setanta nou pessetes trenta nou cèntims**; així com els crèdits de les societats «Alumbrado de Poblaciones» i «Estabell i Pahissa, S. C.»; han sigut satisfetes als seus tenedors 31 làmines de 100 pessetes de les amortitzades i no pagades i dues de 500, corresponent a anteriors emprèstits.

S'han construït les aceres dels carrers de Santa Esperança, Doctor Robert, Sant Francisco, Anselm Clavé i Plaça del Bestiar, havent cooperat els propietaris **en una tercera part** del seu import.

A les fasetats, insídies i divagacions que el Diputat provincial senyor de Riba estampa en la seva fulla, oposem nosaltres el resultat d'una modesta, però honrada gestió administrativa: el poble jutjarà i emetrà son fallo el dia 5 del pròxim febrer.

Esperem, doncs.

Granollers, gener de 1922.

Paulino Torras, alcalde : Joan Montaña, primer finent : Joan Robert, según finent : Domingo Jonch, tercer finent : Josep Marimón, síndic Jaume Estrada, síndic suplent : Climent Algueró Albert Murtra : Ramón Novellas : Manuel Pagés : Carles Puigrodón : Camilo Raich i Jaume Xuclá, regidors de l'Ajuntament de Granollers.

La Candidatura liberal independiente

La candidatura liberal independiente que patrocina don José Barangé, en las elecciones del próximo domingo, la integran los señores siguientes, don Alfredo Baró y Grau; don Antonio Canillera Farnés y don Esteban Montañá Colobrans, que lucharán respectivamente por los distritos 1.º, 2.º y 3.º

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Granollers